

Arrest

nr. 113 312 van 4 november 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, D. A. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent getrouwd met D. S. (...) (O.V. X) met wie u in Koshkeldy (Gudermes) woonde. Op 10/02/2012 pikte u als taxichauffeur 3 personen op. Nadat zij in uw taxi stapten verplichtten zij u onder de bedreiging van een pistool om hen naar het bos te brengen. Daar stonden nog 2 anderen in militair uniform jullie op te wachten. Na een woordenwisseling tussen de betreffende personen sloegen zij u buiten bewustzijn. Toen u bijkwam stonden militairen rond u die u vervolgens naar een kelder brachten. U kreeg er allerhande vragen betreffende wie u naar het bos had gebracht. Tijdens deze ondervragingen werd u meerdere malen mishandeld. Na 2 weken werd u terug vrijgelaten. Op 04/04/2012 vond er een inval bij u thuis plaats. Hierbij werden u en uw vrouw bewusteloos geslagen en werd het binnenlands paspoort

van uw vrouw in beslag genomen. U werd wederom naar diezelfde kelder gebracht. U werd geslagen en telkenmale ze iemand hadden opgepakt moest u hen zeggen of het één van de personen betrof die u naar het bos had gebracht. Na een maand wisten uw oom en uw vader u vrij te kopen. Op 29/09/2012 werd u voor een derde maal opgepakt. Wederom werden u allerlei mensen getoond met de vraag of het 1 van de mensen betrof die u naar het bos had gebracht. U werd er ook van beschuldigd samen te werken met de rebellen. Ook bij deze vasthouding werd u mishandeld. Na 3 maanden kon u met behulp van een bewaker ontsnappen en u ging naar een vriend in Dagestan. Volgens uw vrouw vond op 11/01/2013 nog een inval bij jullie thuis plaats. Hierbij werden uw broer en uw vader meegenomen. In februari 2013 werd uw vrouw naar uw vriend gebracht waarna jullie op 02/02/2013 naar België vluchtten. Op 05/02/2013 kwamen jullie er aan en diezelfde dag dienden jullie er een asielaanvraag in. Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden jullie volgende documenten neer: de geboorteakte van uw zoon, uw binnenlands paspoort, uw huwelijksakte en de rijbewijzen van u en uw vrouw.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U stelde vervolging vanwege de Russische autoriteiten te vrezen omwille van het feit dat zij u in verband brachten met rebellenactiviteiten. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vervolgingsvrees onaannemelijk maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er talrijke tegenstrijdigheden en incoherenties werden vastgesteld die de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnen.

Zo komen de verklaringen tussen u en uw vrouw betreffende het tijdstip waarop jullie elkaar terugzagen na uw eerste en uw tweede aanhouding niet overeen. U stelde dat u na uw eerste aanhouding 's nachts thuiskwam en dat uw vrouw 5-10 minuten later naar huis werd gebracht waar u haar zag. U stelde dat u haar diezelfde nacht terugzag (CGVS p.11). Uw vrouw verklaarde echter dat ze u pas de dag nadien zag. Concreet situeerde ze dit moment na de middag (CGVS vrouw p.4). Ook betreffende het tijdstip waarop jullie elkaar na de tweede aanhouding terugzagen, komen jullie verklaringen niet overeen. U stelde dat u haar 's avonds terugzag bij u thuis (CGVS p.12). Uw vrouw stelde echter dat ze u toen over de middag terugzag (CGVS vrouw p.4). Toen uw vrouw met uw verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd bleef ze bij haar verklaringen en stelde dat uw tijdsbesef misschien wat warrig was (CGVS vrouw p.4). Niettemin komen jullie verklaringen voor beide momenten waarop jullie elkaar terugzagen, na uw eerste en na uw tweede aanhouding, niet met elkaar overeen waardoor er redelijkerwijs geen sprake kan zijn van een tijdsverwarring om deze tegenstrijdigheden te kunnen verklaren. Dergelijke verschillen tussen jullie verklaringen zijn niet aannemelijk en komt de geloofwaardigheid van uw relaas dan ook niet ten goede.

Voorts verklaarde uw vrouw dat er op 11/01/2013 – na uw derde arrestatie- een inval bij jullie thuis plaatsvond waarbij naar u werd gevraagd. Hierbij werden zowel uw vader als uw broer meegenomen en werd het binnenlands paspoort van uw vrouw ingehouden. Ze had er geen idee van of zij intussen werden vrijgelaten (CGVS vrouw p.3, 5-6). U verklaarde echter dat het binnenlandse paspoort van uw vrouw werd ingehouden toen u voor de tweede keer werd opgepakt (CGVS p.14). U stelde voorts dat u er geen weet van had dat uw broer ooit werd opgepakt (CGVS p.12). Toen u gevraagd werd of uw familie problemen omwille van u heeft gekend stelde u in eerste instantie dat ze naar uw huis kwamen om documenten te controleren en te vragen waar u was. Later ontkende u evenwel dit te hebben gezegd. U stelde expliciet dat sinds u voor de derde keer werd opgepakt er niemand is gekomen met de vraag waar u zich bevond (CGVS p.10, 14). Gevraagd waar uw broer zich momenteel bevindt, ging u ervan uit dat hij zich nog thuis bevond (CGVS p.10). Toen uw vrouw werd geconfronteerd met uw verklaring dat haar binnenlands paspoort werd ingehouden toen u voor de

tweede maal werd opgepakt bleef zij erbij dat haar binnenlands paspoort bij de inval van 11/01/2013 werd meegenomen (CGVS vrouw p.5). Toen zij ermee geconfronteerd werd dat u er geen weet van had dat uw broer en uw vader omwille van u werden opgepakt, stelde zij in eerste instantie dat u toen niet thuis was waarna ze stelde dat zij u dit had verteld (CGVS vrouw p.6). Dit maakt het des te onaannemelijker dat u niet op de hoogte was van het feit dat uw broer en uw vader werden opgepakt. De verdere bevestiging van jullie verregaande tegenstrijdigheid hieromtrent blijkt uit het feit dat u ook in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS geen enkele melding maakte van een inval waarbij uw broer en uw vader werden meegenomen (vragenlijst 3.5).

Ook in uw verklaringen werden meerdere incoherenties gevonden die het gebrek aan geloofwaardigheid van uw relaas verder bevestigen. In de door u op de Dienst vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS verklaarde u dat u de derde keer met behulp van de leider van de groep kon ontsnappen. U stelde expliciet dat het een dorpsgenoot van u betrof (vragenlijst 3.5). Tijdens het CGVS asielgehoor verklaarde u eveneens dat u hulp kreeg bij uw ontsnapping. U stelde echter dat een bewaker u hielp ontsnappen en dat u niets over hem wist. Zelfs toen u expliciet gevraagd werd of u er enig idee van had vanwaar deze bewaker afkomstig was, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS p.9, 14). Toen u met uw verklaringen van deze vragenlijst werd geconfronteerd stelde u enkel dat u dit niet had gezegd (CGVS p.15). Gezien het feit dat u zich middels uw handtekening en na voorlezing van de vragenlijst akkoord verklaarde met de genoteerde verklaringen, is dergelijke verklaring niet afdoende. Ook uw verklaringen aangaande door wie u in het bos buiten bewustzijn werd geslagen bevatten incoherenties. In eerste instantie stelde u niet te weten door wie u bewusteloos werd geslagen daar zij allen gemaskerd waren en militaire uniformen droegen. Toen u gevraagd werd of u bijgevolg door militairen bewusteloos werd geslagen beaamde u dit. Nadien verklaarde u dan weer dat u al bewusteloos was toen de militairen in het bos aankwamen. Toen u ermee werd geconfronteerd dat u juist voordien had verklaarde dat u door militairen bewusteloos werd geslagen, gaf u dan weer aan dat het 1 van de 5 rebellen was die u bewusteloos had geslagen. Toen u nogmaals gevraagd werd waarom u voordien verklaarde dat het militairen waren die u buiten bewustzijn sloegen, stelde u dan weer dat u niet weet of het militairen waren daar die 2 rebellen die u in het bos stonden op te wachten militaire uniformen droegen. Het feit dat u erbij stelde dat zij baarden en een onverzorgd uiterlijk hadden, kan niet in overeenstemming worden gebracht met uw initiële verklaring dat u niet weet door wie u bewusteloos werd geslagen omdat zij gemaskerd waren (CGVS p.5-6). Een dergelijke incoherentie ligt in de lijn van uw overige verklaringen en is dan ook een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid dat reeds bij u werd vastgesteld.

Voorts werd een onaannemelijke mate van onwetendheid bij u vastgesteld over zaken die aan de kern van uw relaas raken. Zo kon u niet zeggen door welke instantie u werd vastgehouden (CGVS p.7). U stelde verder niet te weten of u momenteel door de Russische autoriteiten wordt gezocht. Of er een strafzaak tegen u werd opgestart kon u evenmin zeggen, al stelde u dat dit waarschijnlijk het geval is. Of er sinds uw vertrek convocaties voor u zijn toegekomen kon u ook niet zeggen (CGVS p.10, 14). Uit uw verklaringen blijkt dat u geen inspanningen hebt gedaan om hierover meer informatie te bekomen. Zo gaf u aan dat u geen enkele inspanning hebt geleverd om te weten te komen of u wordt gezocht (CGVS p.14). U stelde verder dat u sinds uw vertrek niemand in Tsjetsjenië hebt gecontacteerd (CGVS p.10). Voorts stelde u dat u geen enkel contact met uw oom heeft gehad sinds uw tweede vrijlating (CGVS p.14). Niettemin verklaarde u dat die oom via zijn connecties - u wist niet welke, maar stelde dat hij voor het parlement werkte - u kon lokaliseren toen u voor de tweede maal werd vrijgekocht (CGVS p.8). Bijgevolg kan ervan worden uitgegaan dat dit mogelijks een interessante informatiebron voor u kon zijn. Een dergelijke mate van onwetendheid en nalatigheid duidt dan ook op een desinteresse die niet in overeenstemming kan worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees en is een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid dat reeds bij u werd vastgesteld.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat ook uw verklaringen aangaande uw reisroute naar België weinig geloofwaardig zijn. U toonde zich alvast in uw verklaringen ter zake onaannemelijk vaag. U verklaarde dat u tussen Dagestan en België per minibas reisde. U noch uw vrouw hadden een internationaal paspoort bij. U had ook geen valse documenten. U wist niet via welke landen u naar België bent gekomen. U kon ook niet zeggen langs welk land u de Europese Unie binnenreisde noch bemerkte u onderweg enige grenscontroles. Toen u gevraagd werd hoe dit mogelijk was, stelde u simpelweg dat de chauffeur alles had geregeld en dat u wellicht aan het slapen was tijdens de grenscontroles. U stelde dat er geen afspraken met de chauffeur werden gemaakt over wat te doen bij een eventuele grenscontrole (CGVS p.3-4; DVZ verklaring, punten 35, 36). Deze verklaring is ongeloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Het is dan ook ongeloofwaardig dat u dermate weinig informatie kan geven over uw reisweg of dat u dermate vage verklaringen doet over de manier waarop u de Europese Unie klandestien bent binnengekomen. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u zonder enig paspoort reisde, niet weet hoe u de grenscontroles passeerde, en nooit een internationaal paspoort had, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas als ook uw algehele oprechtheid komt hierdoor in het gedrang.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten en uw reisroute ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u en vrouw voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De geboorteakte van uw zoon, uw binnenlands paspoort, uw huwelijksakte en de rijbewijzen van u en uw vrouw bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over jullie asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het verbod van willekeur. In een tweede middel haalt verzoekende partij wederom de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. In een derde middel roept verzoekende partij de schending in van de artikelen 3, *juncto* artikel 13, en 5 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Ten slotte voert verzoekende partij in een vierde en laatste middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het fair play-beginsel.

De Raad oordeelt dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. Wat betreft de aangehaalde schendingen van de artikelen 3 en 5 EVRM, wijst de Raad erop dat een dergelijke schending niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

In verband met de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM dient daarnaast te worden gespecificeerd dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van de middelen is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Met betrekking tot de opgeworpen schending van het "*fair play-beginsel*" merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werd geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het vierde middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De

ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen.

2.2.6.1. Verzoekende partij wijst erop dat de artikelen 48/2 t.e.m. “4 en 49 en 52” van de vreemdelingenwet die “*de term vluchteling evenals de subsidiaire bescherming*” omschrijven, niet te strikt dienen te worden toegepast en zij meent dat de feiten zoals ze voorliggen, bepalend zijn om iemand als vluchteling te erkennen. Zij wijst erop dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. Verzoekende partij haalt aan dat *in casu* door verwerende partij geen enkele onverklaarbare tegenstrijdigheid werd vastgesteld in haar eigen verklaringen en zij stelt dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen en dat de zogenaamde tegenstellingen en lacunes hoe dan ook niet van die aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden. Ook stipt verzoekende partij aan dat het feit dat een asielzoeker een completer verhaal zou hebben verteld “*lopende het dringend beroep*”, niet betekent dat er een tegenstelling is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat men bovendien steeds dient na te gaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoekende partij zelf.

2.2.6.2. De Raad beaamt dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk dienen te leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. *In casu* heeft verwerende partij echter vastgesteld dat de verschillende fundamentele tegenstrijdigheden – zowel tussen de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote als tussen de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij zelf – vaagheden en onnauwkeurigheden inzake haar vervolgingsfeiten en haar reisroute ertoe leiden dat er geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas. Aangezien voormelde bevindingen allen betrekking hebben op essentiële elementen van het verkondigde asielrelaas, zijn deze wel degelijk van aard om de weigeringsbeslissing te gronden. De Raad merkt verder eveneens op dat deze vaststellingen gebaseerd zijn op de uitgebreide verklaringen die verzoekende partij en haar echtgenote tijdens hun gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal hebben afgelegd met behulp van een tolk. Dat de door verwerende partij ingeroepen elementen wel degelijk te wijten zijn aan verzoekende partij zelf, spreekt bijgevolg voor zich.

Waar verzoekende partij verder aanvoert dat verwerende partij *in casu* geen enkele onverklaarbare tegenstrijdigheid heeft vastgesteld in haar eigen verklaringen, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verwerende partij meerdere incoherenties heeft vastgesteld in haar opeenvolgende verklaringen waarvoor zij geen afdoend excuus kon aanbrengen. Deze bewering mist dan ook feitelijke grondslag. Betreffende de opmerking dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen en dat het feit dat verzoekende partij “na haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken” een completer verhaal heeft verteld, niet betekent dat er dan sprake is van een tegenstrijdigheid, merkt de Raad op dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de onderlinge/opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen hoe dan ook niet met elkaar kunnen worden verzoend en dat deze verklaringen elkaar dus niet kunnen aanvullen of dat bepaalde verklaringen kunnen worden beschouwd als een meer uitgebreide versie van de vorige verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd. Dit – overigens zeer algemeen – verweer biedt derhalve geen enkel soelaas.

2.2.7.1. Verzoekende partij oppert dat er *in casu* door verwerende partij geen enkele feitenvinding is gebeurd in de zin dat zij zich ertoe heeft beperkt te verwijzen naar stereotiepe argumentatie dat er sprake zou zijn van bepaalde incoherenties of tegenstrijdigheden, waarbij tal van eigen beweringen worden geuit dewelke duidelijk berusten op een eenzijdige, verkeerde interpretatie van bepaalde gegevens. Het druist in tegen de beginselen van behoorlijk bestuur en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet om haar aanvraag zomaar op basis van eigen inzichten te weigeren.

Het is volgens verzoekende partij ook totaal niet correct dat verwerende partij, wanneer een asielzoeker verwijst naar derden en ook hun naam geeft, of nog andere informatie verschaft, zomaar zonder enig onderzoek terzake naar deze personen gaat oordelen net alsof de situatie van deze personen niet relevant zou zijn, dit terwijl deze zaken gemakkelijk controleerbaar zijn. Door geen controle door te voeren, is er sprake van onbehoorlijk bestuur, aldus verzoekende partij.

Verzoekende partij wenst hierna nog aan te kaarten dat er bij verwerende partij, zeker voor wat betreft personen die afkomstig zijn uit Tsjetsjenië, een vast systeem bestaat om te stellen dat er weliswaar sprake is van verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen, doch dat er geen bewijzen voorliggen dat dergelijke situatie zich heeft voorgedaan bij de betrokkene. Verzoekende partij wenst met de meeste klem tegen dergelijke werkwijze te protesteren.

Tot slot voert verzoekende partij nog aan dat de argumentatie van verwerende partij geenszins overtuigend is aangezien er geen rekening werd gehouden met het feit dat zij ten eerste getraumatiseerd is door de gebeurtenissen die zij heeft meegemaakt.

2.2.7.2. De Raad merkt vooreerst op dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij zich geenszins heeft beperkt tot een stereotiepe argumentatie waarbij tal van eigen beweringen worden geuit die berusten op een eenzijdige, verkeerde interpretatie van bepaalde gegevens. Verwerende partij heeft wel degelijk alle door verzoekende partij aangegeven feiten en elementen onderzocht en zij heeft op omstandige wijze uiteengezet waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij weergegeven problemen. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partij aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.22. – en dat er geenszins sprake is van beweringen die berusten op een verkeerde en eenzijdige interpretatie van gegevens. Verzoekende partij preciseert overigens niet om welke gegevens het zou gaan en wat de precieze impact zou zijn van deze zogenaamde eenzijdige interpretatie.

Aangaande de kritiek dat verwerende partij geen onderzoek zou hebben verricht naar bepaalde personen, herhaalt de Raad dat de bewijslast op de kandidaat-vluchteling zelf berust en dat die alle feiten en gegevens dient aan te brengen om aan te tonen dat zijn asielaanvraag gerechtvaardigd is. Bovendien wijst de Raad verzoekende partij erop dat het niet tot de taak van de commissaris-generaal behoort om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De kritiek dat verwerende partij onderzoek had moeten verrichten naar “derden” of “andere informatie”, waarbij nog dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij ook hier niet verduidelijkt om wie of wat het dan precies zou gaan, wordt dan ook onterecht aangevoerd.

Inzake de opmerking dat verzoekende partij met de meeste klem tegen de werkwijze van verwerende partij wenst te protesteren, duidt de Raad er nogmaals op dat uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij alle door verzoekende partij aangereikte feiten en elementen in aanmerking heeft genomen en dat zij op genoegzame wijze heeft gemotiveerd waarom haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Van de door verzoekende partij aangehaalde werkwijze is *in casu* geen sprake.

Waar verzoekende partij tenslotte nog opwerpt dat er geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat zij ten eerste getraumatiseerd is door de gebeurtenissen die zij heeft meegemaakt, merkt de Raad op dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat die coherente en gedetailleerde verklaringen aflegt en dat die de feiten die de aanleiding hebben gevormd voor de vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Zoals reeds gesteld, is dit *in casu* niet het geval. Verder stelt de Raad vast dat uit het gehoorverslag dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoekende partij haar relaas op een uitgebreide manier uit de doeken heeft kunnen doen (administratief dossier, stuk 3). Uit niets blijkt dat zij hiertoe gehinderd was omwille van haar psychische toestand. Evenmin brengt verzoekende partij een medisch attest bij waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate zou zijn aangetast dat zij in de onmogelijkheid verkeert een coherente en consistent relaas naar voor te brengen.

2.2.8.1. Verzoekende partij blijft bij haar asielrelaas dat ook overeenstemt met de werkelijkheid en zij wijst erop dat haar niet ten kwade kan worden geduid dat zij zich in de geschetste omstandigheden niet nog langer in gevaar heeft gebracht om de nodige bewijsstukken te verzamelen of meer informatie te bekomen. Verzoekende partij stelt verder dat het feit dat zij niet van alles op de hoogte is niet tegen haar kan worden gebruikt, temeer zowel zij als haar echtgenote hier telkens een plausibele uitleg voor hebben gegeven. Dat deze uitleg niet wordt aanvaard is een geheel subjectieve mening van verwerende partij die niet kan leiden tot enige weigeringsbeslissing, vindt verzoekende partij.

2.2.8.2. De Raad wijst er ten eerste op dat verzoekende partij in de bestreden beslissing niet wordt verweten bepaalde documenten niet te hebben bijgebracht. Ten tweede kan evenmin uit de bestreden beslissing worden afgeleid dat van verzoekende partij werd verwacht dat zij zichzelf “in de geschetste omstandigheden” nog langer in gevaar zou hebben gebracht om nog meer informatie te bekomen. Immers motiveert verwerende partij in haar beslissing dat verzoekende partij niet kon zeggen of zij op dit moment wordt gezocht door de Russische autoriteiten, of er een strafzaak tegen haar werd opgestart en of er sinds haar vertrek convocaties voor haar zijn toegekomen. Verwerende partij stelt eveneens vast dat verzoekende partij geen enkele inspanning heeft gedaan om hierover meer informatie te bekomen

nu zij sinds haar vertrek niemand in Tsjetsjenië heeft gecontacteerd. Verwerende partij is van oordeel dat een dergelijke mate van onwetendheid en nalatigheid wijst op een desinteresse die niet in overeenstemming kan worden gebracht met haar voorgehouden vrees voor vervolging. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt, zo blijkt uit de bestreden beslissing, voor deze vaststellingen geen plausibele verklaring aangereikt. De Raad is van oordeel dat voormelde bevindingen wel degelijk leiden tot de verdere teloorgang van de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas.

2.2.9.1. Verzoekende partij oppert dat verwerende partij in haar beslissing zomaar ten onrechte tal van zaken gaat opwerpen, zogezegd ten nadele van haar, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van haar asielaanvraag. Zij meent dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat zij in de mate van het mogelijke heeft geantwoord op de vragen, doch dat zij uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten. Het is volgens verzoekende partij in dit verband opvallend dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten. Tot slot vermeldt verzoekende partij nog dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit vermoed wordt, doch dient te worden bewezen.

2.2.9.2. Waar verzoekende partij argumenteert dat verwerende partij allerlei zaken opwerpt in haar beslissing die niet correct zijn en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van haar asielaanvraag en dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten, verwijst de Raad naar zijn in punt 2.2.7.2. gedane opmerking dat hij zich niet kan scharen achter het argument dat verwerende partij bepaalde gegevens foutief heeft geïnterpreteerd.

Verder stelt de Raad vast dat het verweer van verzoekende partij dat zij in de mate van het mogelijke heeft geantwoord op de aan haar gestelde vragen, doch dat zij uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten, geen concrete weerlegging inhoudt van de motieven van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt overigens niet dat van verzoekende partij wordt vereist dat zij alles zou weten.

2.2.10.1. Wat betreft de motivering dat verzoekende partij en haar echtgenote tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over het moment waarop zij elkaar na de eerste en de tweede arrestatie van verzoekende partij hebben teruggezien, argumenteert verzoekende partij dat er tijdens het gehoor klaarblijkelijk één en ander op een hoopje is gegooid en verkeerd werd vertaald. Zij wijst erop dat het terugzien na de eerste aanhouding duidelijk verward werd met het terugzien na de volgende aanhoudingen. Zo is het kunnen gebeuren dat verzoekende partij stelde dat zij 's nachts thuiskwam en dat zij haar vrouw vijf à tien minuten later terugzag, terwijl haar vrouw verklaarde dat zij haar pas de dag nadien heeft teruggezien. Zo is het ook kunnen gebeuren dat er ook "*warrigheid*" is ontstaan inzake het terugzien van elkaar na de verschillende aanhoudingen, aldus verzoekende partij.

2.2.10.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij heeft verklaard dat zij haar echtgenote nadat zij voor de eerste en de tweede keer werd vrijgelaten steeds 's avonds/ 's nachts heeft teruggezien, terwijl haar echtgenote telkens heeft aangegeven dat zij haar rond de middag heeft teruggezien. Uit de lezing van de betreffende gehoorverslagen blijkt dat de vragen die aan verzoekende partij en haar echtgenote werden gesteld voldoende duidelijk en gericht zijn, dat de verklaringen die verzoekende partij en haar echtgenote dienaangaande hebben afgelegd eveneens duidelijk zijn (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag D. A., p. 11 en 12, stuk 3, gehoorverslag D. S., p. 4) en dat er soms meerdere malen werd geverifieerd of de door verzoekende partij en haar echtgenote gegeven antwoorden correct zijn. Het argument dat desbetreffende tegenstrijdigheden te wijten zouden zijn aan het feit dat er tijdens het gehoor klaarblijkelijk één en ander op een hoopje is gegooid en verkeerd werd vertaald, kan dan ook niet door de Raad worden bijgetreden. Verder duidt verzoekende partij op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversatie op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven.

2.2.11.1. Inzake de vaststelling dat verzoekende partij en haar echtgenote elkaar tegenspreken over het moment waarop het binnenlands paspoort van haar vrouw werd afgenomen en over wat er met haar broer is gebeurd, verduidelijkt verzoekende partij dat zij zich houdt aan haar versie van het relaas en dat haar echtgenote zich houdt aan de door haar weergegeven versie van de feiten. Het één en ander belet niet dat zij met recht en reden hun land van herkomst zijn ontvlucht en dat het binnenlands paspoort van haar vrouw effectief werd afgenomen, stelt verzoekende partij. Klaarblijkelijk is het zo dat haar broer eenmalig werd opgepakt op een moment dat zij niet thuis was, doch volgens zij weet, en kan weten, werd hij nadien vrijgelaten.

2.2.11.2. *In casu* werd vastgesteld dat verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft verklaard dat het binnenlands paspoort van haar vrouw werd afgenomen toen zij voor de tweede keer werd opgepakt, terwijl haar echtgenote heeft gezegd dat dit gebeurde tijdens de inval op 11 januari 2013, na haar derde arrestatie. Haar echtgenote heeft eveneens verklaard dat de broer en de vader van verzoekende partij tijdens deze inval werden meegenomen en dat zij niet weet of zij ondertussen werden vrijgelaten. Verzoekende partij heeft dan weer verklaard dat zij er geen weet van heeft dat haar broer ooit werd opgepakt, zij ging ervan uit dat hij zich nog steeds thuis bevond. Zij heeft zelfs expliciet gesteld dat er sinds dat zij voor de derde keer werd opgepakt niemand is gekomen met de vraag waar zij zich bevond. Verwerende partij merkt ook nog op dat verzoekende partij in bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst geen enkel gewag maakt van een inval waarbij haar broer en haar vader werden meegenomen. Het betoog van verzoekende partij dat zij en haar vrouw inderdaad verschillende versies van de feiten hebben weergegeven, dat zij allebei bij hun verklaringen blijven en dat dit niet wegneemt dat zij met recht en reden hun land hebben moeten ontvluchten en dat het binnenlands paspoort van haar echtgenote effectief werd ingehouden, biedt geen enkel soelaas, aangezien dit verweer neerkomt op het louter volharden in de afgelegde – tegenstrijdige – verklaringen en het louter tegenspreken van de door verwerende partij getrokken conclusies uit, onder andere, deze tegenstrijdigheden. Waar verzoekende partij nog opmerkt dat het klaarblijkelijk zo is dat haar broer eenmalig werd opgepakt op een moment dat zij niet thuis was, doch dat hij volgens haar nadien werd vrijgelaten, merkt de Raad op dat ook dit verweer, waarin gepoogd wordt om de verschillende verklaringen met elkaar te doen overeenstemmen, niet in staat is om ook maar iets te veranderen aan de door verwerende partij gedane vaststellingen. Immers, er kan toch wel redelijkerwijze worden verwacht dat echtgenoten dergelijke zaken – het feit dat haar broer werd gearresteerd enerzijds, en het vermoeden van verzoekende partij dat hij (ondertussen terug) thuis is anderzijds – met elkaar zouden bespreken.

2.2.12.1. Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheid in de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de persoon die haar heeft helpen ontsnappen nadat zij voor de derde keer werd meegenomen, geeft verzoekende partij aan dat zij is kunnen ontsnappen met behulp van een bewaker. Had zij deze hulp niet gekregen, dan was het haar ongetwijfeld niet gelukt om te ontsnappen, stelt verzoekende partij nog.

2.2.12.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift schaaft achter de versie zoals zij die heeft weergegeven tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. De Raad wijst verzoekende partij er echter op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Het verwijzen naar en bevestigen van één versie van de verklaringen is, gelet op het feit dat verzoekende partij nalaat voor deze gewijzigde nieuwe verklaring een aanvaardbare uitleg te formuleren, geenszins van aard om de desbetreffende motivering van verwerende partij in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

2.2.13.1. Waar verwerende partij heeft vastgesteld dat haar verklaringen aangaande de persoon door wie zij in het bos buiten bewustzijn werd geslagen, incoherenties bevatten, benadrukt verzoekende partij dat zij tot op heden nog steeds niet weet door wie zij bewusteloos werd geslagen. Zij vermoedde eerste dat het de gemaskerde mannen waren, nadien dat het militairen waren, doch zij weet dit niet met zekerheid.

2.2.13.2. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekende partij in eerste instantie verklaarde dat zij niet wist door wie zij in het bos buiten bewustzijn werd geslagen daar zij allen gemaskerd waren en militaire uniformen droegen, dat zij nadien heeft beaamd dat zij door militairen bewusteloos werd geslagen, dat zij daarna weer aangaf dat het één van de vijf rebellen was die haar had geslagen, dat zij hierna stelde dat zij niet weet of het militairen waren aangezien die twee rebellen die haar in het bos stonden op te wachten militaire uniformen droegen en dat zij hierbij verklaard heeft dat deze mannen baarden en een onverzorgd uiterlijk hadden, hetgeen dan weer niet strookt met haar initiële verklaring dat zij niet weet door wie zij bewusteloos werd geslagen omdat zij gemaskerd waren. De Raad is van oordeel dat dergelijke volatiele en op meerdere vlakken tegenstrijdige verklaringen niet kunnen worden goedgepraat door de uitleg van verzoekende partij dat zij

inderdaad niet wist door wie zij buiten westen werd geslagen en dat zij eerst vermoedde dat het gemaskerde mannen waren en later dat het militairen waren. Zoals reeds in onderhavig arrest werd aangehaald, mag worden verwacht dat verzoekende partij alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Het feit dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal wisselende vermoedens weergeeft, zoals zij dit zelf in haar verzoekschrift stelt, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

2.2.14.1. Nopens de motivering dat verzoekende partij geen enkele poging heeft ondernomen om meer informatie te verkrijgen over de verdere evolutie van haar eigen problematiek in haar land van herkomst, merkt verzoekende partij op dat zij van haar familie, kennissen en burens heeft vernomen dat zij tot op heden nog wordt gezocht. Voor het overige kan zij niet veel meer informatie geven, daar haar contacten het met thuisland *"niet steeds even rechtlijnig"* verlopen.

2.2.14.2. De Raad wijst erop dat tijdens het gehoor het volgende werd verklaard:

"wordt u momenteel gezocht door de russische autoriteiten

Geen idee want geen contact met iemand van daar

Wanneer laatste contact met iemand in tsjetjnie of rusland

Geen contact

Sinds in belgie enig contact gehad met iemand in tsjetjnie

Neen, gewoon met tsjetsenen in ons centrum

Hebben zij gepoogd iemand te contacteren voor u in tsjetjnie

Zij hebben voorgesteld om voor mij contact te nemen met mijn familie maar ik wilde dat niet, ik wilde hen niet in gevaar brengen

Kent uw familie voor zover u weet problemen momenteel

Ik weet het niet, ik weet daarover niets

(...)

Hebt u enige inspanningen gedaan om te weten te komen of u gezocht wordt

Neen niets gedaan waarom zou ik dat doen, ik ben bijna zeker dat ze mij zoeken" (administratief dossier, stuk 3, p. 10 en 14).

Gelet op deze verklaringen en op de motivering in de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat verzoekende partij helemaal niet op de hoogte is van de stand van zaken in haar land van herkomst, dat zij geen enkel contact wenst te onderhouden met familieleden omdat zij hen niet in gevaar wil brengen, dat zij in het algemeen sinds haar vertrek uit Tsjetsjenië nooit nog iemand uit haar thuisland heeft gecontacteerd en dat zij het niet noodzakelijk acht om na te gaan of zij nog steeds wordt gezocht in haar land van herkomst omdat zij er vrijwel zeker van is dat dit het geval is, acht de Raad de uitleg waarmee verzoekende partij komt aandragen, met name dat zij plots dan toch via familie, burens en kennissen heeft vernomen dat zij nog gezocht wordt in haar land van herkomst, maar dat zij hier verder helemaal geen details over kan verschaffen omdat deze contacten niet steeds *"rechtlijnig"* zouden verlopen, totaal ongeloofwaardig.

2.2.15.1. Wat betreft de motivering in verband met de reisweg, betoogt verzoekende partij dat verwerende partij ten onrechte voorhoudt dat het onmogelijk zou zijn om zonder een strenge persoonlijke controle de grens met Polen te overschrijden. Het is immers algemeen geweten dat dagelijks vele personen, mits de juiste connecties en mits het betalen van een geldsom, ongehinderd de Poolse grens oversteken. Het is zelfs zo dat er drie baanvakken zijn, links en rechts voor zij die gecontroleerd worden en in het midden voor zij die betaald hebben en vervolgens ongehinderd zonder persoonlijke controle met hun vracht de grens kunnen oversteken.

Verzoekende partij is van mening dat verwerende partij onredelijk streng en niet objectief is door te focussen op bepaalde delen van haar relaas en deze een hogere waarde toe te kennen dan andere delen. Zij haalt aan dat uit het geheel der gebeurtenissen duidelijk blijkt dat er sprake is van een gegronde vrees, waarbij er niet kan worden verwacht dat zij ook nog eens bewijsstukken hiervan voorlegt, hetgeen onmogelijk is.

2.2.15.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij niet uitsluit dat personen erin slagen illegaal de grens met de Schengenzone te overschrijden, doch zij motiveert dat uit de objectieve landeninformatie waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 14, deel 2) blijkt dat bij binnenkomst van de Europese Unie de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze, waardoor het totaal ongeloofwaardig is dat de chauffeur/passeur het risico zou nemen verzoekende partij helemaal geen aanwijzingen of informatie te geven over haar reis en over wat zij dient te zeggen in het geval zij zou

worden gecontroleerd. De Raad oordeelt dat van personen die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten en op illegale wijze op weg zijn naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert zijn omdat zij op elk moment riskeren te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen wist af te leggen omtrent de afgelegde reisweg en dat zij dermate vage verklaringen heeft afgelegd over de manier waarop zij de Europese Unie clandestien is binnengekomen. Waar verzoekende partij oppert dat het algemeen geweten is dat dagelijks vele personen, mits de juiste connecties en het betalen van een geldsom, ongehinderd de Poolse grens oversteken en dat er zelfs een apart baanvak zou zijn voor zij die een geldsom hebben betaald en die dan zonder enige controle zouden kunnen doorrijden, stelt de Raad vast dat aangaand betoog slechts blote beweringen inhoudt die op geen enkele wijze worden ondersteund door objectieve informatie.

Betreft het verweer dat verwerende partij onredelijk streng en niet objectief zou zijn door te focussen op bepaalde delen van haar relaas en deze een hogere waarde toe te kennen dan andere delen, merkt de Raad op dat zulks niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoekende partij geeft in dit verband overigens ook geen enkele toelichting in haar verzoekschrift.

Daar waar verzoekende partij tenslotte nog aanhaalt dat uit het geheel der gebeurtenissen duidelijk blijkt dat er sprake is van een gegronde vrees, waarbij er niet kan worden verwacht dat zij ook nog eens bewijsstukken hiervan voorlegt, hetgeen onmogelijk is, wijst de Raad erop dat verwerende partij omwille van verschillende redenen geen geloof kon hechten aan de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd omtrent haar reisweg en de manier waarop zij de Europese Unie is binnengekomen, waardoor het vermoeden ontstaat dat zij haar internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door haar verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop zij uit haar land is vertrokken, verborgen te houden. Er wordt derhalve niet van verzoekende partij verwacht dat zij omtrent haar reisweg bewijsstukken kan voorleggen, wel dat zij hierover precieze en coherente verklaringen kan geven, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.2.16.1. Verzoekende partij betoogt dat besluitend dient te worden vastgesteld dat zij de waarheid heeft verteld en dat zij op basis van deze waarheid dient te worden erkend als vluchteling. De argumentatie dat haar asielrelaas niet geloofwaardig zou zijn, berust op een foutieve interpretatie van haar verklaringen.

2.2.16.2. De Raad wijst erop dat het louter tegenspreken van de conclusie van verwerende partij dat haar relaas niet als geloofwaardig kan worden beschouwd en het louter volharden in haar verklaringen, niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Het argument dat de bevindingen van verwerende partij zouden berusten op een foutieve interpretatie van haar verklaringen, werd eerder al besproken.

2.2.17. Daar waar verzoekende partij nog betoogt dat elke asielaanvraag inzake asiel vanwege een persoon die afkomstig is uit Tsjetsjenië ten minste grondig dient te worden onderzocht, dat in elk geval nooit haar persoonlijke situatie werd onderzocht of dat dit minstens niet blijkt uit de motivering in de bestreden beslissing, dat er van verwerende partij mag worden verwacht dat er niet op een vage en algemene wijze wordt geantwoord en dat verwerende partij zich niet zomaar "*exclusief kan beroepen op stereotiepe argumentatie*", meent de Raad nogmaals te kunnen verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.7.2. en punt 2.2.22.

2.2.18. Waar verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting geeft over de definitie van vluchteling en zij in het bijzonder lijkt te willen benadrukken dat het gebrek aan nationale bescherming kan voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen en dat vervolging zowel door de overheid als door derden (waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden) kan geschieden, ziet de Raad niet in hoe deze korte theoretische uiteenzetting, die *in casu* niet van belang is, enig ander licht zou kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing.

2.2.19. Betreft het betoog van verzoekende partij dat er sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van de verdediging "*door het feit dat enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen*", merkt de Raad op dat nergens in de bestreden beslissing wordt verwezen naar "*vorige beslissingen*". Voormelde argumentatie is dan ook compleet irrelevant. Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat van haar niet kan worden

verwacht dat zij alle elementen die zij aanbrengt, bewijst, duidt de Raad erop dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat dit van haar zou worden verwacht.

2.2.20. Uit het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij opgegeven redenen waarom zij haar land van herkomst is moeten ontvluchten. Bijgevolg kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.21. Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. De Raad wijst er bovendien op dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betoogt in dit verband dat er in Tsjetsjenië nog veel illegale arrestaties, vasthoudingen, ontvoeringen en folteringen plaatsvinden. Zij verwijst in dit verband naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*. Het is volgens haar zo dat de gevechtshandelingen zijn toegenomen in omvang en in intensiteit, waarbij het volgens haar duidelijk is dat de situatie in Tsjetsjenië niet veilig is en dit steeds minder. Verzoekende partij wijst er verder nog op dat in het verleden reeds door de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen werd geoordeeld dat de bevolking van de Kaukasusrepublieken het slachtoffer was van groepsvervolging, dat van de overheid mag worden verwacht dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een afwijzing van een asielaanvraag zonder dat zij er meer dan 100% zeker van is dat er zich in hoofde van de asielzoeker geen beletsel stelt, zoals de situatie in het thuisland en dat het Hof van Justitie in zijn arrest van 17 februari 2009 heeft geoordeeld dat het betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging en dat het reeds voldoende is om een *“algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen”*. Verzoekende partij besluit nog het volgende: *“Door zomaar enerzijds te aanvaarden dat er sprake is in het thuisland van verzoekster van folteringen, verdwijningen en wederrechtelijke executies, doch anderzijds zon-dermeer aan verzoekster de toekenning van de status van subsidiaire bescherming te weigeren, en dit enkel door te stellen dat er sprake is van “een beperkt aantal burgerslachtoffers” en verder te beweren dat het relaas van verzoeker niet geloofwaardig zou zijn en verzoeker bepaalde zaken niet weet, is er manifest schending van art. 48/4 Vreemdelingenwet”*. Verzoekende partij besluit dat zij heeft aangetoond dat de huidige situatie in Tsjetsjenië er een is van willeurig geweld met onder meer ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico *“op bedreiging”* loopt.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij middels de voormelde argumentatie niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 16 juli 2012 (administratief dossier, stuk 14, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de

Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van "willekeurig" geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekende partij door de louter verwijzing naar de nog aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië heden nog niet vrij is van problemen niet weerlegd. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen andersluidende onafhankelijke en objectieve concrete informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd, niet correct zou zijn. De opmerking van verzoekende partij dat de gevechtshandelingen er zouden zijn toegenomen in omvang en intensiteit – wat op zich geen afbreuk doet aan het gericht karakter van deze handelingen – betreft derhalve een blote bewering daar niet onderbouwd met enige concrete informatie.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.22. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de zeer uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 13 en stuk 14) en dat verzoekende partij en haar echtgenote tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal 8 juli 2013 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.23. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT